

Wat een auto,
ook al is ie geel

Niet zonder
handschoentjes
aanpakken

de langzamere rijder zijn lijn houdt en de snellere zelf zijn weg eromheen zoekt, maar ik ben deze machine aan het aftasten en ik wil niemand in de weg zitten. Het is een iets te sociaal trekje dat me vroeger tijdens slome kart-heats al parten speelde en ik er in mijn beperkte aantal circuit-uitjes nog niet uit heb kunnen wringen.

Als ik na twee ronden voorzichtig opwarmen ervan overtuigd ben dat ik niet meteen dood zal gaan als ik gas geef, voer ik het tempo op, vastberaden om de juiste pk/machtsverhouding op de baan te herstellen. Dat werkt niet; tv-presentator en racefanaat Rob Kamphues komt langs in zijn SR3 RS bij het remmen voor de Tarzanbocht, en loopt meteen op me uit. Hij rijdt heel andere lijnen dan ik geleerd heb, merk ik op. Ik zou kunnen proberen aan te haken, hem te volgen en er iets van op te steken, maar er verschijnt weer een of andere snelle Porsche in mijn kielzog waar ik me onwillekeurig mee bezig moet houden. Thierry zat in het begin nog adviezen naar me te gebaren, maar heeft het inmiddels opgegeven.

Ik begin me nu aan mezelf te ergeren. Dit is het meest serieuze stuk gereedschap waar ik ooit in heb mogen sturen, en ik maak er een zootje van. Ik loop te prutsen, zit maar wat aan te modderen. Ik weet dat ik hard kan rijden, dat ik de capaciteiten van een snelle auto effectief kan benutten – maar ik heb

mezelf laten overrompelen door de lage, brede en machtige RXC, tot het punt dat ik 'm niet stevig durf beet te pakken, maar tussen trillende vingers houd terwijl ik aan de kant spring voor de haantjes op de baan. Ik ben hetzelfde zielige hoopje dat lang geleden gillend in een achtbaan omhoog werd gehesen. Progressie in 25 jaar: nul.

Met dat besef springt er met een harde klap een grote rode hendel om in mijn hoofd. Zo ga ik mijn laatste rondjes in deze Radical niet doorbrengen.

Raap jezelf bij elkaar. Focus op de baan, aandacht bij de auto. Niet nadenken, niet bevend achterom kijken; rijden nu. Rijden zoals je dat altijd al hebt willen doen.

Mijn blik haakt zich vast in de verte terwijl de V8 opgelucht ademhaalt. In mijn ooghoek zie ik ledjes knipperen; ik schakel op, en het klinkt alsof er daadwerkelijk twee Hayabusa's door me heen proberen te rijden. Mijn spiegels gebruik ik enkel nog voor een korte blik opzij en naar achter, vlak voor ik mijn stuur gedecideerd omgooi, strakker mijn lijnen volgend.

Ik kan het vakmanschap van de helden van Radical bijna proeven. Hoe een auto die zo veel angst zou moeten aanjagen, die genoeg kracht en kunde in zich heeft om jou als nietig mens volkomen stuk te maken toch zo goedmoedig en handelbaar kan zijn, is voor mij onmogelijk te bevatten. De motor reageert nooit agressief, maar luistert haarscherp